

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/66/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5923010129
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5923010129.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudkýň Mgr. Anny Mihálikovej a JUDr. Moniky Liptákovej, na verejnom zasadnutí konanom 24. októbra 2023 prejednal odvolanie podané obžalovaným M. Y. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. RK-1T/19/2023 z 28.8.2023 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného M. Y. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. RK-1T/19/2023 z 28.8.2023 bol obžalovaný M. Y. uznaný za vinného zo spáchania zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák., na skutkovom základe, že:

dňa 9.9.2022 v čase okolo 17.50 h viedol osobné motorové vozidlo značky Ford Mondeo, modrej farby, ev. číslo RK191BI, po ceste I/59 v smere od Ružomberka na Banskú Bystricu, kde pri autobusovej zastávke Podsuchá v okrese Ružomberok, potom ako bol príslušníkom Obvodného oddelenie PZ Liptovská Osada npor. V. M. B., ČOZ: XXXXXX, vykonávajúcim služobnú činnosť - dohľad nad bezpečnosťou

a plynulosťou cestnej premávky, predpísaným spôsobom v uvedenom smere zastavovaný, na znamenie príslušníka PZ s vozidlom nezastavil a vo vzdialenosti približne 6 až 7 metrov pred V. M. B. stojacim v jednej tretine jazdného pruhu cesty I/59

v smere na Banskú Bystricu s vozidlom zrýchlil a smeroval ho na osobu policajta, ktorý aby zabránil zrážke, musel z cesty náhle odskočiť, následne obvinený z miesta unikal rýchlosťou presahujúcou 130 km/h smerom na Banskú Bystricu, pričom po prenasledovaní hliadkou PZ

s vozidlom nabúral na poľnej ceste pred obcou Liptovská Osada a ušiel na neznáme miesto.

Za tento trestný čin bol obžalovaný odsúdený podľa § 323 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovanému uložil aj trest prepadnutia veci: motorového vozidla Ford Mondeo, tmavej modrej metalízy, VIN:WF05XXGGB51M69219, ev. číslo RK191BI.

Podľa § 83 ods. 1 písm. g) Tr. zák. súd obžalovanému uložil ochranné opatrenie zhabanie veci: krátka ručná opakovacia paľná zbraň českej výroby Alfa model 440, kal.

4 mm, Randz Long (4 mm Flobert), vč. 3440043024, 21 kusov nábojov s okrajovým zápalom, kal. 4 mm, Randz Court (4 mm Flobert) a 1 ks nevystrelenej niklovej nábojnice s funkčnou zápalkou.

Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne. Podľa jeho názoru skutok, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu, nie je trestným činom, ale treba ho posudzovať podľa ustanovenia § 47 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch, podľa ktorého priestupku sa dopustí ten, kto neuposlúchne výzvu verejného činiteľa pri výkone jeho právomoci. Skutkové okolnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania vylučujú záver o naplnení subjektívnej stránky súdeného trestného činu, najmä jeho úmyselného zavinenia. Svojím konaním nechcel naplniť znaky trestného činu kladenému mu za vinu. V jeho prípade absentuje vedomostná aj vôľová zložka spáchať súdený trestný čin. Dôkazne nebolo ničím vyvrátené jeho tvrdenie, že pred vyšetrovanou okolnosťou sa dostatočne nevenoval vedeniu motorového vozidla, v dôsledku čoho nedostatočne sledoval udalosti v cestnej premávke a údajný pokyn na zastavenie vozidla neregistroval, resp. nevnímal to, že daný pokyn mu bol daný príslušníkom polície. To, že až v poslednej chvíli zdvihol hlavu a pozrel na cestu, vylučuje úmysel nielen nerešpektovať pokyn policajta, ale aj úmysel na policajta zaútočiť. Následná jeho reakcia bola pudová, a teda vôľou neovládaná. Nebol teda u neho preukázaný priamy, ani nepriamy úmysel pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa. Bol zaskočený okamihom, situáciou, ktorá nastala, a preto pokračoval v jazde, bez toho, aby poslúchol výzvu policajta na zastavenie vozidla. Následne celú situáciu podcenil a v jazde pokračoval, nakoľko dostal strach. Je preto toho názoru, že bez zavinenia niet trestného činu. Vo všeobecnosti platí, že páchatel, ktorý pred policajtmi uteká, principiálne nemá v úmysle na nich útočiť, nakoľko by to odporovalo realizácii jeho úmyslu. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil vo všetkých jeho výrokoch a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie, resp. aby ho spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. b) Tr. por., resp. postúpil vec na prejednanie príslušnému orgánu ako priestupok.

Obžalovaný v odvolaní, ktoré si odôvodnil sám, uviedol, že naozaj nechcel nikoho ohroziť na zdraví a už vôbec nie na živote. Vozidlo viedol tak, ako to uviedol na hlavnom pojednávaní. Dokonca, keď v poslednú chvíľu niekoho zbadal v strede cesty, tak rýchlo strhol volant doľava, aby nikomu neublížil. Nie je teda dôvod, aby bol odsúdený s použitím násilia v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa a už vôbec nie, že to mal spáchať závažnejším spôsobom konania, so zbraňou.

Príslušný prokurátor v písomnom vyjadrení k odvolaniu obžalovaného uviedol, že okresný súd zistil skutkový stav v rozsahu a kvalite nevyhnutných na rozhodnutie, pričom boli dôsledne objasňované skutočnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti svedčiace v jeho prospech. Obhajobné tvrdenia obžalovaného postavené na absencii subjektívnej stránky považuje za vyvrátené vykonaným dokazovaním. Jeho tvrdenie o oslnení je s poukazom na miestne pomery a ročnú dobu, kedy ku skutku došlo, nereálne a rovnako rozporné so skutočnosťou sa javí vyjadrenie obžalovaného, že policajta zbadal na ceste v poslednej chvíli. Z výpovede V. M. B. vyplynulo, že v prehľadnom úseku cesty pri dobrých svetelných pomeroch stál v jednej tretine až jednej polovici jazdného pruhu vo vzdialenosti najmenej 80 metrov od prichádzajúceho vozidla. Tieto okolnosti v spojení s konaním obžalovaného po čine, kedy unikal z miesta rýchlosťou cca 130 km/hod., použil hrozbu zbraňou, utiekol a dlhodobo sa skrýval, indikujú záver o úmyselnom konaní obžalovaného, ktorý sa vedome rozhodol nerešpektovať pokyn policajta z dôvodov, ktoré možno vyvodíť z jeho trestnej minulosti a povahových črt popísaných znalkyňou v psychiatrickom posudku. Obrana obžalovaného sa vo svetle vykonaných dôkazov javí ako nedôveryhodná, vedená snahou zbaviť sa trestnej zodpovednosti. V odôvodnení rozsudku súd vyvracia obhajobné tvrdenia obžalovaného, na ktorých postavil svoje odvolanie, pričom s hodnotením dôkazov, skutkovými a právnymi závermi súdu sa obžaloba plne stotožňuje. Záver súdu o vine obžalovaného hodnotí ako správny a zákonný a uložený trest spravodlivý. Navrhol, aby krajský súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol podľa § 319 Tr. por.

Na podklade podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolanie obžalovaného M. Y. nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. S rovnakou starostlivosťou

objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Okresný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, taktiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia okresného súdu, krajský súd nemá žiadne pochybnosti, že súdený skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný M. Y.. V tomto smere okresný súd veľmi výstižne a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o vine obžalovaného.

Na takomto základe potom okresný súd vyvodil z dôkazov o podstate súdeného trestného činu zistenia, ktoré sú správne. Dôvody napadnutého rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Odvolací súd znovu pripomína, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysoko kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolaciemu súdu nezostáva nič iné, len v podrobnostiach poukázať na veľmi správne a erudované dôvody, na ktorých samosudca okresného súdu založil svoje odsudzujúce rozhodnutie.

Krajský súd ďalej poznamenáva, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení, získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu veci a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami.

Súd prvého stupňa sa zaoberal a vysporiadal s návrhmi na dokazovanie, skutkovou a právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Krajský súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák. aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení.

Okresný súd vykonané dôkazy vo vzťahu k súdenému trestnému činu dôsledne vyhodnotil a jeho závery, že zistil úmyselné zavinenie obžalovaného, sú správne.

Zo subjektívnej stránky sa vyžaduje úmysel. Bude stačiť aj úmysel eventúalný (§ 15 písm. b/ Tr. zák.). Zavinenie ako podstatná zložka subjektívnej stránky trestného činu je vybudovaná na zložke vedomostnej (intelektuálnej) a zložke vôľovej. Vôľovou zložkou sa rozumie predovšetkým chcenie, ale aj uzrozenie. Zavinenie je vnútorný, psychický vzťah páchatel'a k podstatným zložkám trestného činu a vzťahuje sa na porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom, spôsobom uvedeným v tomto zákone. Vzťahuje sa na priebeh páchatel'ovho činu, ktorý sa prejavil v objektívnej realite a ktorý zodpovedá znakom skutkovej podstaty trestného činu. Zavinenie sa vzťahuje na podstatné skutočnosti, ktoré tvoria páchatel'ov skutok, čin. K subjektívnej stránke patrí ako fakultatívny

znak nepochybne aj motív konania páchatel'a, ktorý predstavuje vnútorný podnet vedúci páchatel'a k rozhodnutiu spáchať trestný čin.

Pokiaľ ide o subjektívnu stránku súdeného trestného činu, u obžalovaného krajský súd zistil zavinenie vo forme priameho úmyslu v zmysle § 15 písm. a) Tr. zák.

Pokiaľ ide o okolnosti zvlášť priťažujúce a okolnosti podmieňujúce použitie vyššej trestnej sadzby, podľa § 18 písm. b) Tr. zák. je zavinenie konštruované tak, že k týmto skutočnostiam sa prihliadne aj vtedy, keď o nich páchatel' nevedel, hoci o nich vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol, ak tento zákon nevyžaduje, aby o nich páchatel' vedel, t.j. stačí nevedomá neobanlivosť.

S poukazom na rozumové dispozície obžalovaného, ktoré mu dovoľovali uvedomiť si nebezpečenstvo vlastného konania a z neho plynúce možné následky, aj krajský súd dospel k jednoznačnému záveru, že obžalovanému bolo dostatočne zrejmé, že je povinný rešpektovať pokyn príslušníka polície, s vozidlom zastaviť na odstavnej ploche, tento pokyn však nerešpektoval, naopak, s vozidlom pokračoval v jazde priamym smerom, dokonca zrýchľoval, pričom mu muselo byť celkom jasné, že smeruje na osobu policajta, ktorý aby zabránil zrážke, musel z cesty náhle odskočiť.

Odvolací súd v posudzovanom prípade ďalej zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Odvolateľ primárne namieta v podrobnom odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

Legitímnym dôvodom pre zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku nemôže byť len nové prejednanie vecí súdom prvého stupňa a bez ďalšieho rozhodnutie podľa predstáv jednej zo strán v konaní - v prejednávanej veci odvolateľa. Odvolací súd nezistil, že hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa nebolo založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne. Nezistil, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa nie sú logicky odôvodnené. V dôsledku tohto zistenia nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že odvolateľ na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Vinu obžalovaného mal krajský súd, rovnako ako okresný súd, preukázanú predovšetkým na základe priamych dôkazov - výpovedí poškodeného V. M. B. a svedka V. V. Q.. Odvolací súd zdôrazňuje, že pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadať najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka (poškodeného) k obžalovanému alebo poškodenému, teda či svedok s obžalovaným alebo poškodeným je v príbuzenskom vzťahu, resp. (ne)priateľskom, susedskom či zamestnávateľskom vzťahu, prípadne v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného, často hmotného, záujmu svedka na výsledku trestného konania v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčiny vyplývajúce či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným alebo svedkom a poškodeným, ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je. Pritom nemožno opomenúť, že svedok na rozdiel

od obžalovaného má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak.

Podľa názoru odvolacieho súdu poškodený V. M. B. a svedok V. V. Q. presvedčivo usvedčujú obžalovaného zo spáchania súdeného skutku a krajskému súdu nie sú známe žiadne skutočnosti spochybňujúce vierohodnosť ich výpovedí. Obidvaja svedkovia zhodne a bez akýchkoľvek pochybností v rámci rekognície spoznali obžalovaného ako šoféra, ktorý v kritickom čase viedol motorové vozidlo zn. Ford Mondeo, tmavej metalízy, ev. číslo RK191BI a na Podosuchej nezastavil na znamenie policajta poškodeného V. B., ohrozil ho pri zastavovaní a následne ušiel s vozidlom na Starú Osadskú, kde vystúpil z auta a ušiel do lesa. Svedok V. V. Q. uviedol, že osobu obžalovaného ako dlhodobý policajt poznal, nakoľko viackrát bolo na túto osobu vyhlásené celoštátne pátranie. Výpovede menovaných svedkov aj krajský súd považuje za logické, presvedčivé, zrozumiteľné, pravdivé a vierohodné. Uvedené priame dôkazy logicky prepájajú aj nepriame dôkazy vykonané v predmetnej veci - najmä výpovede svedkov R. H., Q. K. ml., V. V..

K fotorekognícii vykonanej poškodeným V. M. B. a svedkom V. V. Q. treba pre úplnosť uviesť, že i keď zákon z dôvodu dôkaznej hodnoty preferuje tzv. rekogníciu „in natura“, zároveň však nevyklučuje vykonanie rekognície len na základe fotografie poznávanej osoby. Takýto postup je v súlade so zákonom a nie je možné z neho vyvodiť nezákonnosť postupu orgánov prípravného konania.

Treba zdôrazniť, že obžalovaný v priebehu konania nepredložil orgánom činným v trestnom konaní a súdu žiadne alibi, ktoré by celkom nepochybne mohlo výrazne spochybniť výpoveď dvoch priamych svedkov. Krajský súd nezistil relevantný motív poškodeného na krivé obvinenie obžalovaného. V predmetnej veci obhajoba nepreukázala, že by poškodený a ďalší priamy svedok príslušník polície V. V. Q. vypovedali nepravdu o podstatných okolnostiach spáchania súdeného skutku.

Krajský súd uzatvára, že súd prvého stupňa rozhodol správne, keď priebeh skutkového deja ustálil tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

K výroku o treste odňatia slobody

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela.

Podľa § 34 ods. 2, 3, 4 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa názoru krajského súdu súd prvého stupňa pri rozhodovaní o treste zohľadnil všetky rozhodné okolnosti a príslušné zákonné ustanovenia. Trest bol ukladaný v zmysle zásad pre ukladanie trestov, prihliadajúc na generálnu a individuálnu prevenciu, proporcionálnosť a tiež personálnosť trestu.

Odvolačný súd v uvedených súvislostiach uvádza, že osobu páchatel'a je potrebné hodnotiť vo všetkých súvislostiach. Pri hodnotení osoby konkrétneho páchatel'a je potrebné posúdiť negatívny alebo pozitívny význam jeho osoby pre hodnotenie nebezpečnosti činu pre spoločnosť, ktorá vyplýva z jeho správania sa v spoločnosti. Nemôže však ísť len o registráciu osobných údajov páchatel'a bez hlbšieho rozboru jeho osobnosti vo vzťahu k ďalším kritériám, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska určovania druhu trestu a jeho výmery. V rámci hodnotenia osoby páchatel'a nemožno obísť ani možnosti jeho nápravy, najmä z hľadiska určenia prognóz jeho budúceho vývoja správania, na základe objasnenia jeho osobných vlastností a ich spojitosti so spáchaným trestným činom, vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Páchatel'om, ktorí sa opakovane dopúšťajú ďalšej trestnej činnosti, napr. krátko po odsúdení za inú ich trestnú činnosť, treba ukladať nepodmienečné tresty, s náležitým využitím rozpätia zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Krajský súd sa preto stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o druh a výmeru trestu, ktorú uložil obžalovanému za súdený trestný čin, t.j. trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov. Pretože u obžalovaného prevažovali priťažujúce okolnosti nad poľahčujúcimi okolnosťami, okresný súd správne trestnú sadzbu upravil v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Trestná sadzba tak po jej úprave predstavovala výmeru 4 roky a 8 mesiacov až 8 rokov. Z odpisu z registra trestov je zistiteľné, že obžalovaný bol doposiaľ šesťkrát súdne potrestaný, z toho v štyroch prípadoch bolo na jeho prevýchovu pôsobené nepodmienečným trestom odňatia slobody. Obžalovaný opakovane pácha trestnú činnosť, a to aj napriek dobrodeniam vo forme podmienečného odsúdenia. Možno uzavrieť, že v osobe obžalovaného ide o nenapraviteľného páchatel'a, ktorý sa opakovane dopúšťa rôznej úmyselnej trestnej činnosti. Snáď takýto druh a výmera trestu obžalovaného v budúcnosti vyvaruje od páchania ďalšej trestnej činnosti, v opačnom prípade musí očakávať ukladanie prísnych nepodmienečných trestov, nie na dolných hraniciach trestných sadzieb.

Po preskúmaní pripojeného spisu Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 1T/58/2022 aj krajský súd dospel k záveru, že u obžalovaného boli splnené podmienky pre uloženie samostatného trestu odňatia slobody, a to aj napriek tomu, že teraz súdený trestný čin spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Na uloženie súhrnného trestu vo vzťahu k výroku o treste rozsudku Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/58/2022 z 8.3.2023 neboli splnené zákonné podmienky, pretože medzi teraz súdeným zločinom útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák. spáchaným dňa 9.9.2022 a prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), b) Tr. zák., ktorý spáchal dňa 9.12.2015, neexistoval viacčinný súbeh. Viacčinný súbeh prerušilo vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/46/2015 z 20.11.2018.

Stavu veci a zákonu zodpovedá zaradenie obžalovaného na výkon trestu podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

K výrokom o treste prepadnutia veci a ochrannom opatrení

Bez nastolenia konkrétnych otázok a výhrad obžalovaným proti napadnutému rozsudku v uvedených výrokoch krajský súd podrobil napadnuté výroky všeobecnému prieskumu a podľa výsledkov prieskumu napadnutých výrokov a konania, ktoré im predchádzalo, zistil, že výroky o treste prepadnutia veci aj ochrannom opatrení zodpovedajú stavu veci a zákonu.

Je nesporným faktom, že obžalovaný na spáchanie trestného činu použil osobné motorové vozidlo zn. Ford Mondeo. Jazdu na ňom vykonal napriek tomu, že nie je držiteľom vodičského oprávnenia. V

tejto súvislosti krajský súd poukazuje na to, že vodič motorového vozidla, ktorý chce úmyselne prinútiť príslušníka PZ, ktorý ho zastavuje, aby uskočil, teda v úmysle zabrániť vykonanej cestnej kontrole a vytvoriť si možnosť na útek idúcim automobilom, vo zvýšenej rýchlosti smeruje proti príslušníkovi PZ, sa dopúšťa násilia v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa, a to so zbraňou. Zbraň robí útok účinnejším, efektívnejším, dôraznejším. Jej použitím možno následok privodiť skôr a ľahšie ako bez jej použitia. Uloženie tohto druhu trestu aj podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné, nakoľko je možné dôvodne očakávať dosiahnutie vyššej ochrany spoločnosti pred týmto konkrétnym páchatelom trestného činu oproti stavu, aký by tu bol v prípade neuloženia tohto druhu trestu.

Pri úvahách, či obžalovanému bolo potrebné uložiť aj ochranné opatrenie - zhabanie strelnej zbrane (krátkej ručnej opakovacej palnej zbrane českej výroby zn. Alfa model 440, kal. 4 mm s nábojmi), aj krajský súd dospel k záveru, že zhabaním veci možno dôvodne očakávať dosiahnutie vyššej ochrany spoločnosti pred týmto konkrétnym páchatelom trestného činu a jeho uloženie vyžaduje nielen záujem spoločnosti, ale najmä bezpečnosť ľudí.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.